

اثر هورمونهای مختلف بر روی برخی صفات رویشی و زایشی لاله واژگون
(*Fritillaria imperialis* L.)

معصومه معمار مشرفی^۱، علیرضا طلایی^۲، احمد خلیقی^۳

۱- تهران، دانشگاه تربیت مدرس دانشکده کشاورزی، گروه باغبانی

۲-۱- کرج، دانشگاه تهران، دانشکده کشاورزی، گروه باغبانی

لاله واژگون (*Fritillaria imperialis* L.) یکی از جذابترین گیاهان ایرانی است که بخشهای وسیعی از کوهستانهای غرب و مرکزی را هر ساله زینت می بخشد و به تعداد بیشمار در استانهای مختلف ایران دیده می شود لیکن تاکنون از آنها به عنوان یک گیاه زینتی استفاده بعمل نیامده است. در صورتیکه تحقیقات در زمینه کشت و کار و تولید آن به ثمر رسد محصول جدیدی ارائه خواهد شد و این نوآوری (Novelty) یکی از رموز موفقیت در گلکاری امروزه جهانی است.

پیازهای لاله واژگون در رستنگاه طبیعی آنها علامت گذاری و پس از خشک شدن قسمتهای هوایی از خاک خارج گردیدند. پیازها با غلظتهای مختلف جیبرلین، نفتالن استیک اسید، ایندول ۳ بوتیریک اسید، ایندول ۳ استیک اسید و نفتالن استیک اسید با غلظتهای مختلف (۰، ۲۵۰، ۵۰۰، ۱۰۰۰، ۲۰۰۰ و ۴۰۰۰ پی پی ام) قبل از کاشت تیمار گردیدند. روش آماری در این تحقیق بصورت طرح بلوکهای کاملاً تصادفی با سه تکرار که هر تکرار شامل چهار عدد پیاز بود در محل دانشکده کشاورزی دانشگاه تربیت مدرس اجرا گردید و اثر تیمارهای مختلف بر روی برخی صفات مورفولوژیکی رویشی و زایشی مورد بررسی قرار گرفت.

تیمار جیبرلین و اکسین در رشد بوته و گلدهی اثر داشته است مقایسه تیمارهای مختلف اکسین نشان داد که تیمار ۲- نفتالن استیک اسید با غلظت ۱۰۰۰ پی پی ام بلندترین ارتفاع بوته و طول ساقه گلدهنده و همچنین بیشترین تعداد گلچه را نشان داده است.